

Placaten paalægger ham Ansvar, at have egenmægtig skaffet den Syge ud af Huset.

Det forekommer mig urigtigt, at Huusbonden, naar Lyendet dør, skal, efter § 42, være fri for at betale den Deel af den løbende Løn, som svarer til den Tid, da det ved Sygdom blev sat ud af Stand til at forrette sin Tjeneste. Det er i Lovudkastet erkendt, at Lyendets Løn vedbliver at løbe under dets Sygdom, og det er vistnok ogsaa det Naturlige. Hvor det ikke er bestemte Arbejder, der ere betingede, men En har erhvervet en almindelig, skøndt naturligvis retlig begrændset, Myndighed til at raade over en Andens Kræfter i en vis Tid, maa han bære det Tab, som flyder af, at disse Kræfter ved Sygdom eller andet Uheld sættes ud af Stand til at yde ham den Nytte, som han deraf havde ventet, uden at derfor den Anden, som i Almindelighed dog bliver den meest lidende, er pligtig at give nogen Erstatning, eller kan tabe det Bederlag, som er ham tilfaldt, ikke for at udrette noget Bist, men for i den givne Tid at have overladt Raadigheden over sine Kræfter Gævnfor Cancell.-Skr. til Amtmanden over Odense Amt af 21de Marts 1829). Men hvad der, i Dereensstemmelse dermed, var erhvervet af det afdøde Lyende, maa og efter hans Død tilfalde hans Boe, og fra denne almindelige Retregel at gjøre nogen Undtagelse til Skade for de ordentligvis fattige Arvinger, vil uden Tvivl findes meget ubilligt. Hvis den Afdøde har efterladt Gjæld, til hvis Betaling hans Efterladenskaber et ere tilstrækkelige, vilde det og være Uret imod Creditorerne, om den ovenmeldte Deel af Lønnen skulde tabes, hvilket dog vel maa være Udkastets Mening.

Reglen i § 43 er noget forviklet, og Motiveringen er ikke ret klar. Det Simple og Naturlige er, at Lyendeforholdet efter Huusbondens Død forfattes med hans Enke, Børn eller Arvinger, aldeles saaledes, som det var stiftet i Forhold til den Afdøde. At Dødsfaldet skal, saaledes som der yttres i Motiverne, betragtes lige med en Dpsigelse, er ingenlunde i alle Tilfælde det Naturlige eller det, der stemmer overeens med Bedkommendes Lær, navnlig ikke, hvor der er Enke, som bliver siddende i uskiftet Bo, eller en Bedrift, der

skal fortættes paa Voets Regning. Vistnok vil der jævnlig for Den, der repræsenterer Voet, være Anledning til, saasnart som muligt, at stille sig ganske eller tildeels ved Lyendet; men dette er Noget, som de Bedkommende, og navnlig Skifteretten, have at iagttage, deels ved snarest muligt at opstige de Lyender, som der ei vides at være Brug for, deels ved uden Dpsigelse at affædige overflødige Tjenestefolk under de i § 51 fastsatte Vilkaar, dersom ikke billigere ved Dereenskomst kunne opnaaes. Paragraphen har iøvrigt indskrænket Benyttelsen af dette sidste Alternativ, og derfor er i Motiverne anført den Grund, at det personlige Forhold mellem Huusbond og Lyende i mange Tilfælde gjør det uenseligt og billigt, at de uden altfor stor Dpoffrelse kunne komme fra hinanden, men at dette for Størstedelen bortfalder med Hensyn til Voet, men dette er mig ikke klart. Der vilde end ikke mangle Grund til at gjøre Afgangen til at blive Lyendet qvit lettere for de Efterlevende, der ofte ikke have Brug for samme, end for selve Den, der har fæstet Lyendet; men til endog at binde dem stærkere, synes der ikke at være nogen Grund. Dette synes og i en vis Henseende at være Paragraphens Mening, forsaavidt det nemlig uden Tvivl ligger i samme, at et paa usædvanlig lang Tid indgaaet Lyendeforhold ikke efter Huusbondens Død skal være bindende for længere Tid end den sædvanlige. Dette fortjener uden Tvivl Bifald; men, hvorfor da fra en anden Side Arvingerne eller andre Bedkommende skulle være stærkere bundne end selve den afdøde Huusbond, indsees ikke.

Mere Anledning til Tvivl opstaaer der ved Dphud og Fallit, Salg af den Eiendom, med Hensyn til hvilken Lyendet er antaget, og andre lignende Begivenheder. Men det turde være rettere, at alle disse Forhold udfæjnes i Dereensstemmelse med de Grundfætninger, som allerede have udviklet sig i det borgerlige Liv, end at en Lov forsøger paa at opløse dem ved almindelige Regler.

Ved §§ 44 og 45 er der neppe Noget at bemærke, naar det forudsættes, at den førstnævnte Paragraph dog kun har Hensyn til de Tilfælde, hvor det paa nogen Maade fremlyser, at det har været Parternes Mening, at Dp-